

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁA IZBY CYWILNEJ	6
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ	7
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	9
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	15

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 68/13

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy umowa darowizny, w której strony uzgodniły, że jej skutek w postaci bezpłatnego przysporzenia majątkowego po stronie obdarowanego nastąpi z chwilą śmierci darczyńcy (darowizna na wypadek śmierci) należy do umów o spadek po osobie żyjącej wskazanych w art. 1047 k.c. bądź jest sprzeczna z przepisem art. 941 k.c.,

a w przypadku odpowiedzi negatywnej

czy taka umowa jest również dopuszczalna w świetle powyższych norm prawnych, jeśli jej przedmiot wyczerpuje cały lub prawie cały majątek darczyńcy?”

III CZP 69/13

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Sieradzu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przerywa bieg zasiedzenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 w związku z art. 175 k.c. nabycie własności poprzez czynność sprzedaży na licytacji w postępowaniu egzekucyjnym, w trybie art. 999 § 1 k.p.c. i wydanie nieruchomości nabywcy przez dłużnika egzekwowanego?”

III CZP 70/13

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalne jest przelanie przez właściciela lokalu na rzecz wspólnoty mieszkaniowej uprawnień przysługujących mu wobec sprzedawcy lokalu w związku z wadami fizycznymi nieruchomości wspólnej?”

III CZP 71/13

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przeniesienie przed zwrotem rzeczy przez właściciela budynku stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności na osobę trzecią wierzycelności o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy sprzeciwia się właściwości zobowiązania w rozumieniu art. 509 § 1 k.c.?”

III CZP 72/13

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle normy prawnej zawartej w art. 120 § 1 k.c. termin przedawnienia roszczenia o zapłatę odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 k.c.) rozpoczyna swój bieg od dnia wykonania zobowiązania czy też od dnia zaistnienia szkody albo od dnia dowiedzenia się wierzyciela o szkodzie?”

III CZP 73/13

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy istnienie «uzasadnionego interesu» stanowi przesłankę materialnoprawną do wytoczenia powództwa o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone?

a w przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze:

2. Czy uzasadniony interes w wytoczeniu powództwa w sprawie o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone ulega wyczerpaniu, jeśli w stosunku do pozwanego przedsiębiorcy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał uprzednio decyzję o uznaniu za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i zakazał stosowania praktyki określonej w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), w sytuacji gdy w obu postępowaniach zarzuty dotyczą stosowania przez tego przedsiębiorcę tych samych postanowień wzorców umów?”

III CZP 74/13

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sprawie o zapłatę zadośćuczynienia za krzywdę związaną ze śmiercią osoby bliskiej (art. 446 § 4 k.c.) w razie śmierci powoda po wytoczeniu powództwa dopuszczalne jest odpowiednie stosowanie art. 445 § 3 k.c.?”

III CZP 75/13

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy do spraw o naprawienie szkód wywołanych ruchem zakładu górniczego, w których zdarzenie wywołujące szkodę, jak i samo powstanie szkody miało miejsce przed dniem 1 stycznia 2012 r., a postępowanie sądowe wszczęte zostało po dniu 1 stycznia 2012 r., zastosowanie mają – z uwagi na treść art. 222 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. Nr 163, poz. 981) – przepisy tej ustawy, która weszła w życie 1 stycznia 2012 r., czy też przepisy ustawy z dnia 4.02.1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947 ze zm.)?”

UCHWAŁA IZBY CYWILNEJ

III CZP 21/13 – z dnia 13 sierpnia 2013 r. w składzie 7 sędziów
na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich

Członek spółdzielni mieszkaniowej, będący jej pracownikiem,
jest osobą trzecią w rozumieniu art. 8¹ ust. 1 ustawy z dnia 15 grud-
nia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz. U. z
2003 r. Nr 119, poz. 1116 ze zm.).

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 13/13

Wniosek Prokuratora Generalnego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy podstawę prawną bezwzględnej kary pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku łącznym, w wyniku połączenia kar tego rodzaju wymierzonych za zbiegające się przestępstwa z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania stanowi – w stanie prawnym obowiązującym od dnia 8 czerwca 2010 r. – przepis zawarty art. 89 § 1 k.k., czy też wprowadzony ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589) art. 89 § 1a k.k.?”

I KZP 14/13

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Lesznie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy uznanie, w myśl wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r., w sprawie C-213/11 (Dz. U. UE. L. 1998.204.37), że art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.) jest przepisem technicznym w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r. (Dz. U. L. 363, s. 81), oznacza, że urządzenie gier na automatach, w których

gry zawierają element losowości, podlega regulacjom ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 4, poz. 27 ze zm.)?”

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

II KK 71/13 – postanowienie z dnia 4 kwietnia 2013 r.

1. Wynikający z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. obowiązek dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu oznacza, że w jego opisie należy zawrzeć te elementy, które należą do istoty czynu, a więc dotyczące podmiotu czynu, rodzaju atakowanego dobra, czasu, miejsca i sposobu jego popełnienia oraz skutków, zwłaszcza rodzaju i wysokości szkody. W szczególności powinien on zawierać wszystkie znamiona przypisanego typu przestępstwa.

2. Natomiast zbędnym jest (także przy konstrukcji współsprawstwa), wprowadzanie do opisu czynu okoliczności, które doprowadziły do powstania skutków objętych częścią dyspozytywną wyroku w sytuacji, gdy osoba współdziałająca nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane przez nią wcześniej lub w trakcie trwania przestępstwa czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Z istoty konstrukcji współsprawstwa wynika, że każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność za całość popełnionego (wspólnie i w porozumieniu) przestępstwa, a więc także i w tej części, w jakiej znamiona czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego ze współsprawców.

III KK 406/12 – postanowienie z dnia 5 kwietnia 2013 r.

1. Według art. 178 § 1 k.k.w., w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2012 r., w sprawie zarządzenia wykonania warunko-

wo zawieszony kary w stosunku do osoby skazanej przez sąd powszechny, pozostającej pod dozorem, właściwy był sąd rejonowy, w którego okręgu dozór był albo miał być wykonywany.

2. Od daty wejścia w życie ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 240, poz. 1431), nowelizującej art. 178 § 1 k.k.w., właściwym funkcjonalnie do orzekania w wyżej wymienionych sprawach jest sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji (art. 3 § 1 k.k.w.).

III KK 429/12 – wyrok z dnia 5 kwietnia 2013 r.

1. Ustawa z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. 2009 r. Nr 189, poz. 1471) nie wprowadziła bezwzględnego zakazu poławiania ryb urządzeniami elektrycznymi, lecz jedynie takimi urządzeniami elektrycznymi, które nie odpowiadają obowiązującym normom.

2. O ile treść przepisu art. 27c ust. 3 ustawy nie pozostawia wątpliwości co do obligatoryjności orzekania – „sąd orzeka” – również określonych w nim środków karnych, o tyle użycie w nim wyrazu „odpowiedniego”, odniesionego do stosowania tych przepisów, oznacza, że sąd nie ma obowiązku orzekania wszystkich czterech środków karnych łącznie.

3. Obligatoryjność orzekania środków karnych wskazanych w art. 27c ust. 3 zależy od wielu czynników, w tym m. in. od rodzaju i sposobu popełnienia przestępstwa, wyrządzonej szkody, a także i od tego, kto jest sprawcą czynu.

4. Orzekanie środka karnego w postaci zakazu składania oferty do konkursu ofert na oddanie w użytkowanie obwodu rybackiego

(art. 27c ust. 3 pkt 4 ustawy) jest obligatoryjne jedynie wobec osób, które nie tylko zostały skazane za jedno z przestępstw określonych w ust. 1 tego przepisu, ale także osoba taka musi należeć do kręgu osób uprawnionych do rybactwa w myśl art. 4 tej ustawy lub też z okoliczności konkretnej sprawy wynika, że może ubiegać się o zawarcie umowy o użytkowanie obwodu rybackiego.

III KK 401/12 – wyrok z dnia 12 kwietnia 2013 r.

Wydaniu wyroku łącznego nie stoi na przeszkodzie to, że poszczególne kary za należące do ciągu przestępstw albo zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane (art. 92 k.k.). Wydaniu takiego wyroku sprzeciwia się natomiast sytuacja, gdy wymierzona kara, za pozostające w zbiegu realnym przestępstwo, w czasie orzekania w przedmiocie kary łącznej nie mogła być już wykonana i nigdy do wykonania nie może zostać wprowadzona.

IV KK 351/12 – wyrok z dnia 17 kwietnia 2013 r.

O właściwości rzeczowej sądu decyduje opis czynu i jego znamiona, a nie prawidłowa bądź nieprawidłowa kwalifikacja prawna przyjęta w akcie oskarżenia lub wyroku.

IV KK 395/12 – wyrok z dnia 23 kwietnia 2013 r.

1. Reguła *ne peius* określona w art. 454 § 2 k.p.k. dotyczy zmiany ustaleń faktycznych przez redukcję katalogu okoliczności łagodzących oraz uzupełnianie katalogu okoliczności obciążających.

2. Sąd odwoławczy może dokonywać odmiennych aniżeli sąd pierwszej instancji ocen ustalonych okoliczności, nadawać tym

samym okolicznościom większe lub mniejsze znaczenie, pod warunkiem tylko, że katalog tych okoliczności nie ulega zmianie, a więc nie dochodzi do rozszerzenia katalogu okoliczności obciążających lub zmniejszenia katalogu okoliczności łagodzących wymiar kary; takie bowiem rozszerzenie lub zmniejszenie uznane być musi za nowe ustalenie faktyczne. Za nowe ustalenia uznać należy także sytuację, w której sąd odwoławczy zastąpi jedno ustalenie innymi.

3. Reguła *ne peius* obejmuje każde ustalenie faktyczne przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku. Będą to ustalenia dotyczące przedmiotowej strony czynu, a także jego strony podmiotowej (umyślność, nieumyślność, rodzaj zamiaru), motywu, pobudek, innych okoliczności wpływających na stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu oraz ustalenia dotyczące samego oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych, o których mowa w art. 53 § 2 k.k., jego zachowania przed popełnieniem przestępstwa i po jego popełnieniu.

II KK 266/12 – postanowienie z dnia 24 kwietnia 2013 r.

W wypadku, gdy pismo wniesione zostało przez obrońcę albo pełnomocnika, a brak polega na nieuiszczeniu należytej opłaty, wezwaniu na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. podlega strona (uczestnik postępowania, w którego imieniu pismo wniesiono), ponieważ od niej to pismo procesowe pochodzi. O takim wezwaniu należy tylko dodatkowo, zgodnie z art. 140 k.p.k., powiadomić obrońcę albo pełnomocnika, który wniósł pismo.

III KK 121/12 – postanowienie z dnia 25 kwietnia 2013 r.

W wypadkach przestępstw ściganych bezwzględnie na wniosek pokrzywdzonego, wola pokrzywdzonego, jako uprawnionego do złożenia wniosku o ściganie, ograniczona jest do podjęcia decyzji co do żądania ścigania sprawców czynu, który go dotknął, a nie do decydowania o tym, które z osób współuczestniczących w tym czynie mogą, a które nie mogą być ścigane; ściganie wszystkich współuczestniczących w popełnieniu czynu przestępnego, po złożeniu wniosku, następuje już bowiem z urzędu, czyli niezależnie od woli pokrzywdzonego, a pokrzywdzony może jedynie wyłączyć spod ścigania osoby dlań najbliższe, gdyby na skutek złożenia wniosku bez wskazywania jakiegokolwiek sprawcy lub co do niektórych tylko imiennie określonych osób, okazało się, że wśród ustalonych przez organ sprawców znajduje się osoba dla niego najbliższa.

I KZP 3/13 – postanowienie z dnia 20 czerwca 2013 r.

Postanowienie o zarządzeniu wykonania kary wydane na podstawie art. 75 § 1, § 1a i § 2a k.k. staje się wykonalne z chwilą wydania przed upływem okresu wskazanego w art. 75 § 4 k.k., chyba że sąd wydający postanowienie albo sąd powołany do rozpoznania zażalenia wstrzyma jego wykonanie; w wypadku takiego wstrzymania wykonanie postanowienia może nastąpić dopiero po jego uprawomocnieniu, o ile nastąpi przed upływem terminu do zarządzenia wykonania kary.

I KZP 4/13 – postanowienie z dnia 20 czerwca 2013 r.

Jeżeli sąd, z obrażą art. 43 § 3 k.k., nie zobowiązał skazanego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów, to bieg okresu, na który orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów rozpoczyna się z dniem uprawomocnienia się wyroku skazującego.

UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

III PZP 4/13 – z dnia 13 sierpnia 2013 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie

Funkcjonariusz Służby Więziennej może skutecznie dochodzić przed sądem pracy zasądzenia od Skarbu Państwa – właściwego Zakładu Karnego odpowiedniej kwoty tytułem pomocy finansowej na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, jeżeli mimo spełnienia ustawowych przesłanek jej uzyskania i złożenia stosownego wniosku nie została mu ona niezwłocznie wypłacona (art. 184 ust. 1 i art. 220 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej, Dz. U. Nr 79, poz. 523 ze zm. i art. 455 k.c.).

III PZP 5/13 – z dnia 13 sierpnia 2013 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie

Funkcjonariusz Służby Więziennej może skutecznie dochodzić przed sądem pracy zasądzenia od Skarbu Państwa – właściwego Zakładu Karnego odpowiedniej kwoty tytułem pomocy finansowej na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, jeżeli mimo spełnienia ustawowych przesłanek jej uzyskania i złożenia stosownego wniosku nie została mu ona niezwłocznie wypłacona (art. 184 ust. 1 i art. 220 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej, Dz. U. Nr 79, poz. 523 ze zm. i art. 455 k.c.).